

— И азъ тѣй мисльж, отговори госпожата съ сукая, повѣйшата школа има сила и енергія поголѣма.

Между туй вонтельтъ отъ Херкуланумъ идеше къмъ госпожи-тѣ на подскокъ като на хоро.

— Азъ ставамъ пріятель на мира когато срѣщамъ таквызи пре-красны лица.

— Е! вий геронтѣ вѣчно сте ласкатели, побърза да отговори Фулвія спрениномѣдренно, като зе за свои смѣтка прівѣтствието на вонтеля.

— Обиждашъ ма, тако ми тѣзи гривна, която съ рѣцѣтъ си ми подарил самъ си императора, и като са кълнеше показваше обвитыи на врата си златъ зенджиръ, който у гражданекытѣ чиновници высееше чакъ до гърдытъ. Азъ съмъ искрененъ какъто трѣба да е сѣкій воинъ.

— Че какъ намѣрвате помпейскытѣ госпожи? попыта го Юлія.

— Прекрасны, тако ми Венера! прекрасны! Исповѣдамъ че благоволеніето имъ къмъ мене принуди ма да отдамъ двойно достоинство на хубоститѣ имъ.

— Обычамы ний васъ военнытѣ, рече супругата на Панса.

— Разумѣвамъ го, и тягостно е, тако ми Херкулеса, да има чедовѣкъ въ тѣзи мѣста знаменитость. Въ Херкуланумъ хората са качахъ по стрѣхата на къщата ми за да виджтъ лицето ми; и отъ най напредъ е пріятно удивленіето на тѣзи добродушны хориза, но послѣ става тягостно.

— Наистина, наистина, Веспіе! извика поетѣтъ, който тогасъ за първо пристѣпи при събесѣдницытѣ, познавамъ го по мой опытъ.

— *По твой опытъ!* извика гордытъ вонтель, като изгледа презрительно отъ главата до краката посталыи този критикъ. Въ кой легионъ си ты служилъ?

— Можешъ да видишъ трофентѣ ми въ самыя пазаръ на Номпея, отговори поетѣтъ като мигаше съ очи къмъ госпожытѣ. Азъ порастохъ за едно съ великыя гражданинъ на Мантуя.

— Азъ непознавамъ никой началникъ отъ Мантуя, отговори важно вонтельтъ; въ кои сраженія си участвовалъ?

— Въ тѣзи на Еликопъ.

— Не съмъ чувалъ никога за сраженія станжли на таквози мѣсто.

— Той ся шегува само, рече засмѣно Юлія.

— Шегува са! тако ми марса! че такъвзи ли съмъ азъ чедовѣкъ да търпж да си играе пѣкой съ мене?

— Да, господине, и самъ Марсъ обыкнѣ майката на игрытѣ, ре-